

Тож гендерні стереотипи не дозволяють жінкам і чоловікам реалізувати свій потенціал, обмежують права людини і ведуть до гендерної дискримінації. Навіть конституційне закріплення рівності прав і можливостей жінок і чоловіків не знімає повністю проблеми гендерних перетворень. Необхідно, перш за все, подолати гендерну стереотипізацію у суспільній свідомості.

Список літератури

1. Психология личности: Словарь справочник / Под ред. П.П. Горностая и Т.М. Титаренко. К.: Рута, 2001. 320 с.
2. Говорун Т. В., Кікежді О. М. Гендерна психологія : Навч. посіб. К.: Вид. центр «Академія», 2004. 308 с.

УДК 82.09

Чередник С. О., викладач

Кременчуцький льотний коледж Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Кременчук, Україна

ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНІСТЬ ЯК СПОСІБ ФОРМУВАННЯ ІНАКОМОВЛЕННЯ

Інтертекстуальність сьогодні є головною ознакою в літературі та кіно, вона реалізується завдяки різним функціям вербальних та невербальних засобів.

Кожен текст – це діалог різних часів і культур, він має попередні і наступні висловлювання. Оскільки автор завжди перебуває під впливом інших творів, він переймає риси та складові «текста – донора». Письменникам-постмодерністам характерно цитатне мислення, тому постмодерністську літературу нерідко називають «цитатною». В останні десятиліття «чуже слово» стало невід’ємною частиною всього комунікативного процесу.

Використання значної кількості цитат, алюзій, ремінісценцій має інтелектуальне спрямування й виконує в першу чергу науково - пізнавальну функцію, а потім - розважальну й естетичну. Інтертекстуальність можна вважати одним із способів осягнення світу, новим прийомом розуміння історії, вона підсилює акцент на ролі творчої індивідуальності автора.

Будь-який твір розрахований на комунікацію і призначений визначеній категорії читача, розуміння підтексту залежить від розумових здібностей аудиторії, життєвого досвіду, уміння швидко співвідносити графічну форму слова із звуковою, кольоровою. Наступним етапом мислення й мовлення буде сприйняття, розуміння, трансформація тексту. Використання нетрадиційних підходів аналізу стосунків автора й тексту, автора й читача надає можливість сприймати текст як об’єкт вільної інтерпретації.

Література здатна висвітлювати інші види мистецтва й невербальними засобами – кольорами, лініями, звуками. Найефективніше це працює в кінотекстах.

Використання контрастної та імітаційної поліфонії надає можливості у творі створити живописну картину, яка суттєво відрізняється від вербальної, але вдале поєднання обох надає сюжету нових смислових асоціацій. Поєднання вербальних і невербальних знаків у текстах дозволяє визнати статус літератури як універсального виду мистецтва.[1, с.122].

Письменники літератури постмодернізму залучили до сучасного мистецтва здобутки всієї світової культури шляхом іронічного цитування та віртуальності.

Поєднуючи та аналізуючи інші твори своїм текстом, що є поліфонічним переплетенням різних джерел, автор стає читачем.

Смислове поле тексту належить автору, але читач у своєму діалозі з ним стає повноправним співавтором тексту. Інтертекст не може існувати в реальності, оскільки він означає безліч реальностей. Постмодерністському тексту властива «віртуальна реальність», де читач має необмежені можливості в інтерпретуванні тексту, його трансформація стає дуже популярною. Традиційний спосіб читання й розуміння творів зазнав кризи. [3, с.286].

Яскравим прикладом застосування нового підходу до читання творів є творчість сербського письменника М.Павича. Його нові види роману нелінійного типу мають розгалуження на багато рівнів, фіналів, способів прочитання й закінчуються одночасно щасливо й нещасливо: читач сам обирає кінцівку, блукаючи лабіринтами, перехрестями.

Інтертекстуальність є складовою художнього методу П.Коельйо, який часто використовує різні види пародій, алюзії, цитати з Біблії, інших релігійних творів, давньогрецьких міфів, творів його улюбленого аргентинського письменника Х.Л.Борхеса.

Текст роману П.Зюскінда «Парфумер» увібрав у себе потенціал мистецтва минулих років. Письменник вдало поєднав філософський роман з «романом жахів», використавши пародію стилів В.Гюго, Ч. Діккенса, Е.Золя. Його головний герой синтезує в собі риси крихітки Цахеса, Чиполли, Наполеона, «маленької людини» Ф.Достоевського та М.Гоголя.

Роман М. Булгакова «Майстер і Маргарита», створений у 1930-х роках, можна розглядати як постмодерністський універсальний роман. Містика Булгакова пов'язана зі стихією гоголівських героїв, фантастичне перетворення простору й часу запозичено в Е. Гофмана. Також Гофманівський кіт Мурр продовжить своє життя в коті Бегемоті, а три світи в романі (біблійний, космічний та московський світ) беруть свій початок у трактаті Г. Сковороди «Потоп зміїний». Спираючись на «Божественну комедію Данте», автор відправив у подорож Воланда і його почет з метою знищити зло. Тотожність багатьох сцен роману з Біблією доводять існування одвічних проблем людства.

Інакомовлення поєднує декілька значень, змушує думати про інший текст, який стоїть за тим чи іншим словом. Інтертекстуальність завжди містить у собі додаткове значення. Маючи прихований зміст, є одним із прийомів формування підтексту, що народжується у співтворчості автора й читача, постійно розвивається, надає творам нових смислових відтінків та сприяє глибшому прочитанню будь – якого витвору мистецтва.

Список літератури

1. Білозуб А. І. Інтертекстуальність у художньому постмодерному дискурсі. *Лінгвістичні студії*. 2014. Вип. 23. С. 120–124.
2. Бровко О. Сучасні версії українського роману в новелах: інтермедіальний вимір. *Літературний процес: методологія, імена, тенденції. Філологічні науки* : зб. наук. пр. 2013. 2. С. 36–38.
3. Головінський М. Інтертекстуальність. Теорія літератури в Польщі. Антологія текстів. Друга половина 20 – початок 21 ст. Київ: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. С. 284–309.
4. Кондратенко Н. В. Специфіка інтертекстуальної номінації в модерністському і постмодерністському художньому тексті. К.: Рідний край. 2014. № 2 (31). С. 120 – 123.

УДК 811.111

Кисельов І. А., курсант

Науковий керівник: Чижова Л. І., викладач, спеціаліст вищої категорії

Кременчуцький льотний коледж Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Кременчук, Україна

IMPORTANCE OF ENGLISH LANGUAGE IN AVIATION

The role of English language in aviation is really significant. This language is used anywhere in mentioned above industry. The ICAO (International Civil Aviation Organization) recommended to all participating states that English shall become the international aeronautical radio communications language. Why? Because research has shown that the cause if numerous accidents happened due to language barriers and misunderstandings between pilots and ATC (Air Traffic Control). And also confusion in the cockpit after introducing standard operating procedures (S.O.P.) which are primarily in English.

Very sad examples like two jumbo jets (B747) which crashed into each other on the island of Tenerife due to an impatient captain and misleading instructions by the tower controller, another instance was unbelievable accident by the company Avianca in the 90s where the plane was so low on fuel, and that pilots were unable to properly declare a fuel emergency until running on fumes and falling out of the sky. Unfortunately, the list is pretty long of similar language barrier accidents, but it just shows how important good communication is in aviation.

The language of international aviation communication is English, but numerous aviation incidents and accidents have involved miscommunication between pilots and air traffic controllers, many of whom are not native speakers of the language. In 2004 the International Civil Aviation Organization (ICAO) published a set of Language Proficiency Requirements and a Proficiency Rating Scale, and by 5 March 2008, air traffic controllers and pilots were required by the ICAO to have a certificate attesting to their proficiency in the language used for international aeronautical communication.